

1

– Jess!

Vocea mamei sale răsună în hol, amestecându-se atât de bine cu aerul stătut din jurul ei, încât sunetele aproape căpătară miros. Din dulap, Jess își auzea numele ciudat, deformat, ca și cum ar fi fost într-o sticlă sau într-un cub din sticlă și mama ei ar fi bătut ușor în geam.

„Am stat aici prea mult timp.“

– Jessamy!

Vocea mamei ei era aspră.

Jessamy Harrison nu răspunse.

Stătea în dulapul de la capătul scării, unde erau ținute prosoapele și restul rufăriei, șoptind numai pentru sine: „Sunt în dulap“.

Simțea nevoia să își spună asta pentru ca lucrurile să devină reale. Era la fel ca atunci când se trezea și își spunea: „Mă cheamă Jessamy. Am opt ani“.

Dacă își va repeta că este în dulap, va ști exact unde se află, lucru ce se dovedea mai dificil cu fiecare zi care trecea. Jess reușea să uite, de exemplu, că dulapul în care se ascunsese se afla într-o casă izolată de pe bulevardul Langtree.

Era o casă mică. Casa verișoarei ei Dulcie era mult mai mare, ca de altfel și cea a lui Tunde Coker. Aveau trei dormitoare, dar

cel mai mic fusese ocupat de mama lui Jess, care îngrămădise acolo, plină de entuziasm, cărți, hârtie și stilouri stricate. În fața și în spatele casei existau niște petice de grădină pe care părinții lui Jess, deși invocau lipsa timpului atunci când venea vorba să le îngrijească sau lipsa banilor când se punea problema unui grădinar, le găseau încântătoare. Jess prefera dulapurile și spațiile închise în locul grădinilor, dar îi plăceau pâlcurile de iarbă maronie, unde se găseau râme în zilele ploioase, și îi plăceau plantele misterioase (buruieni, cum le spunea tatăl ei) care se îndoiau și se răsuceau în jurul gardului.

Și dulapul, și casa se aflau în Cranbrook, nu prea departe de locuința lui Dulcie din Bromley. După părerea lui Jess, învecinarea asta nu era de bun augur. Jess o bănuia pe Dulcie că ar fi un elf rău, cu bărbia ei ascuțită și părul blond argintiu, cu ochii reci, verzi-albaștri ca două ochiuri de apă. Chiar dacă Dulcie nu își propunea să strice calmul relativ al lui Jess, asta se întâmpla oricum. În general, lui Jess nu prea îi plăcea lumea din jur.

În afara dulapului, Jess simțea că totul trece pe lângă ea cu repeziciune, toate culorile alea obositoare și toți oamenii care vorbeau și așteptau să le răspundă. Așa că își ținea privirea mai mult în pământ, fiindcă măcar el nu se mișca prea tare.

„Ce ai, Jess? De ce ești tristă?“ o întrebau atunci adulții. Și trebuia să le explice că nu era tristă, ci doar obosită, deși n-avea idee cum se putea să fie atât de obosită în miezul zilei, când soarele strălucea pe cer și tot restul.

Se simțea rușinată de toate astea.

– Jessamy!

– Sunt în dulap, șopti ea, ascunzându-se mai în spate și întinzându-și brațele, cu coatele sprijinite de grămada de prosoape moi. Se simțea la fel de comod ca în pat.

O rază de lumină se lăți pe măsură ce ușa dulapului se deschidea, iar mama ei se aplecă să o privească. Jess simțea deja mirosul petei de cerneală, urma densă făcută de stiloul stricat din care se scursese tușul. Încă nu putea vedea degetele mamei, dar

știa că ele sunt albastre de cerneală, și probabil la fel mânecile tricoului ei lung și galben. Îi veni să râdă, pentru că vedea doar jumătate din fața mamei ei, ca în cărțile cu „Unde este Spot? Uită-te sub copertă să descoperi restul!“ Dar nu râse, fiindcă mama ei părea cam supărată. Dădu în lături ușa de la dulap.

– Ai fost aici tot timpul ăsta? Întrebă Sarah Harrison ținându-și buzele.

Jess se ridică în capul oaselor încercând să cântărească situația. Începuse să se priceapă la asta.

– Da, spuse ea șovăind.

– Atunci, de ce nu mi-ai răspuns?

– Îmi pare rău, mami!

Mama ei aștepta un răspuns și sprâncenele lui Jessamy se încruntară în timp ce îi cerceta chipul, încurcată. Trebuia să găsească o explicație.

– Mă gândeam la ceva, zise ea după o clipă.

Mama ei se sprijini de ușa dulapului și se uită atent înăuntru, încercând, după cum își dădu seama Jess, să îi distingă fața.

– Azi nu te-ai jucat afară cu ceilalți? Întrebă ea.

– Ba da, minți Jessamy.

Zărise ceasul. Era aproape șase, iar ea se ascunsese după masa de prânz în dulapul de la capătul scărilor.

Văzu cum umerii mamei ei se relaxează și se întrebă de ce se îngrijorează atât din cauza asta. O auzise de multe ori spunând cu voce joasă că poate nu era tocmai bine pentru Jessamy să se joace atât de mult de una singură, să nu aibă niciodată nimic de zis. Mama ei spunea că, în Nigeria, copiii fac mereu năzbâtii, și asta, cu siguranță, era mai bine decât să stai toată ziua în casă citind sau uitându-te pe pereți. Dar tatăl ei, care era englez și insista că lucrurile stăteau altfel aici, spunea că se poartă normal și că va trece de faza asta când va crește. Jess nu știa cine are dreptate, dar, cu siguranță, nu se simțea gata să o zbughească afară și să facă pozne, și nici nu era prea sigură că ăsta era un lucru de dorit.

Mama ei întinse o mână și, ținându-se strâns de ea, Jess părăsi fără tragere de inimă culcușul ei moale ca o pernă și păși în capul scărilor. Stătură așa o clipă, uitându-se una la alta, apoi mama ei se lăsă pe vine și îi cuprinse fața cu mâinile, privind-o cu atenție. Jess rămase nemișcată, încercând să adopte o expresie care să mulțumească privirea scrutătoare a mamei, chiar dacă nu știa ce căuta aceasta.

Apoi mama spuse încet:

– Azi nu am auzit deloc ușa din spate.

Jessamy tresări ușor.

– Pofțim?

Mama îi dădu drumul, scuturându-și capul și râzând. Apoi zise:

– Ce ai zice dacă am merge în Nigeria?

Jess era încă tulburată și se trezi întrebând:

– Cine?

Sarah râse:

– Noi! Tu, eu și tati!

Jess se simți ca o idioată.

– Ahaa. Cu avionul?

Mama ei, convinsă că asta ar fi cel mai potrivit lucru ca să o scoată pe Jess dintr-ale sale, zâmbi.

– Da! Cu avionul! Ți-ar plăcea asta?

Jess începu să se entuziasmeze. În Nigeria! Cu avionul! Încercă să își închipuie cum e în Nigeria, dar nu reuși. Foarte cald. O să fie foarte cald.

– Da! spuse ea și zâmbi.

Dar, dacă ar fi știut câte neazuri îi va aduce asta, ar fi strigat nu din toate puterile și ar fi fugit înapoi în dulap. Pentru că totul A ÎNCEPUT în Nigeria, unde era foarte cald, și, chiar dacă nu a înțeles asta decât mult mai târziu, felul în care se purta putea să fie ceva temporar și poate s-ar fi simțit mai bine dacă (dacă, dacă, dacă, dacă, mami) n-ar fi plecat.

Lui Jess îi plăceau haikuurile.

I se păreau ceva incredibil, ba chiar teribil cumva. Când le citea pe ale ei, simțea o lovitură puternică de pumn, o lovitură pentru fiecare haiku.

Într-o zi, Jess își petrecuse șase ore întinsă neglijent pe podeaua dormitorului, cu bărbia sprijinită în palmă, neclintită, mișcându-și doar mâna liberă înapoi și înainte pe foaie. Scria, tăia cu o linie, scria din nou, luptându-se cu vorbele și cu semnele de punctuație pentru a-și turna sentimentele în forma perfectă. Continuase să scrie pe întuneric fără să se ridice ca să aprindă lumina, apropiindu-și capul de hârtie din ce în ce mai mult, până ce gâtul i se întinse dureros pentru a vedea mâna ce schița litere cu creionul. Nu ascuțea creioanele, ci pur și simplu alegea unele de altă culoare, pipăind alene cu mâna și luându-l pe primul care i se ivea în cale. Părinții ei, văzând-o cu obraji lipiți de podea, crezuseră că adormise, iar tatăl ei se strecură în cameră în vârful picioarelor ca să o ducă în pat, dar fu derutat de strălucirea ochilor ei deschiși. Jess nu se împotrivi când o puse în pat și o înveli, dar după vreo trei ore, când veni să verifice dacă doarme, descoperi că se dăduse jos din pat fără zgomot și se așezase din nou pe podea, scriind pe întuneric. Faza cu haikuurile durase cam o săptămână, apoi se îmbolnăvisе, la fel de brusc cum apăruse și interesul ei pentru haikuuri.

Când se făcu bine, își dădu seama că nu îi mai plăceau haikuurile.

În sala de așteptare din aeroport, Jess stătea pe scaun uitându-se fix la pantofii ce atârnav tăcuți unul lângă celălalt. Din când în când, tocurele se ciocneau între ele sau cel drept se așeza în fața stângului. Făceau lucrurile astea de capul lor? Încercă să nu se gândească la ei și apoi își privi picioarele, ca să vadă dacă tocurele pantofilor se mișcau singure. Și o făcură. Dar apoi își dădu seama că totuși se gândise la asta.

Uitându-se în jur, observă că era prea multă liniște. Nimeni nu părea să vorbească. Unii dintre oamenii pe care îi privea se uitau în gol spre ea, fără să o vadă, și se răsuci repede pe scaun,

îndreptându-și atenția spre tatăl ei. Citea un ziar, sprijinindu-și bărbia în palmă, urmărind atent literele cu ochii micșorați de concentrare în dosul ochelarilor. De fiecare dată când își schimba poziția încercând să își așeze stângaci ziarul pe genunchi, cotul său făcea o adâncitură în hârtie. Când își dădu seama că se uita la el insistent, îi aruncă o privire scurtă, îi zâmbi, îi dădu un ghiont, apoi se întoarse la ale lui. Pe bancheta din fața ei stătea o femeie imensă, purtând cea mai fantastică rochie tradițională pe care o văzuse vreodată. Șerpi galbeni, încolăciți precum coaja unei portocale, țâșneau din ciocul unor păsări de un roșu aprins, care se înălțau cu aripile întinse pe fondul albastru al hainei.

Jess îi spunea *eero ahty booby*, încercând să imite pronunția mamei sale. Uneori, când mama ei își chema prietenii în vizită, se îmbrăca în costumul tradițional, legându-și pânza groasă cu desene țipătoare în jurul capului ca pe un turban care îi acoperea urechile. Își puna o cămașă lungă până la genunchi, cu decolteul rotund și brodat, și o lăsa pe Jess să își treacă mâinile peste cusăturile frumoase, de obicei aurii, argintii sau de un verde sclipitor. Apoi, mama își trecea și ea mâna peste broderia sofisticată și zâmbea, întorcându-și capul într-o parte și în alta pentru a se admira în oglindă. *Iro ati buba*, spunea, trecând de la accentul englezesc la cel yoruba, vesel și ritmat. „Acesta este *iro ati buba*.“ Apoi își înfășura cea mai lungă și mai lată bucată de pânză vopsită în jurul taliei, peste jumătatea de sus a decolteului, după care o îndoia o dată, de două ori, de trei ori, degetele ei mișcându-se cu acea admirabilă ușurință a cuiva care s-ar putea îmbrăca în felul acesta chiar și pe întuneric. Mama ei, stând în picioare și zâmbind în costumul ei atât de strălucitor, făcea ca spațiul dormitorului să se mărească dintr-odată.

Gândul ăsta o făcu pe Jess să zâmbească în timp ce aștepta alături de ceilalți să decoleze avionul. Se uita la femeia care o privea la rândul ei, cu ochii strălucindu-i dintre pliurile de carne, lumina fluorescentă dând pielii ei un aspect ciudat, neted, ca și cum cafeniul acela închis ar fi captat lumina fără să o reflecte

înapoi. Jess continuă să se uite insistent la femeia care o țintuia cu privirea, făcându-i-se frică, de parcă nu ar fi putut să o mai scape din ochi. S-ar întâmpla ceva rău dacă *nu* ar fi și ea atentă atunci când este privită?

În avion, Jess făcu o criză de isterie.

Nigeria. Asta era problema.

Nigeria i se părea urâtă.

Niii. Gee. Riiii. Aa.

Se ivea amenințătoare pe deasupra tuturor apelor și a tuturor ținuturilor pe care trebuia să le străbată cu avionul, întinzându-și spre ea mâinile în formă de fus, mâinile ei de iarbă uscată ce se frângeau pârâind precum paie, vrând să o tragă lângă inima ei bătând cu putere, în centrul căldurii, acolo unde ar pocni și s-ar sfârâma precum bezelele coapte în foc. Citise despre Nigeria în ultimele săptămâni și entuziasmul ei crescuse atât de tare, încât aproape că cedase din nou în fața bolii ei ciudate, dar își revenise la timp pentru vaccinuri împotriva febrei galbene și a hepatitei C, necesare înainte de plecare. Pastilele împotriva malariei erau dezgustătoare, învelindu-i limba într-un strat greșos, ca de cretă.

Combinăția dintre cele două pastile albe și gândul sâcâitor la țara mamei ei au fost cele care au făcut-o să se zbată și să se răsucească țipând, cu capul legănându-i-se, în afara scaunului, gata să se sufoce cu centura de siguranță, luptându-se să se elibereze din mâinile mamei, încercând să scape de micile sfere de cretă. Putea auzi în minte cum i se umflă pielea, aproape că putea să o simtă și încerca să dea glas acestei senzații. Se auzea țipând. Îi vedea pe ceilalți oameni privind-o, îi auzea agitându-se, murmurând, și se simți ceva mai bine scoțând acest zgomot ascuțit care zgâria dureros timpanele. Dar o parte din ea era undeva departe, ghemuită, copleșită de teamă, uimită de ce se întâmplă, deși toate astea nu îi erau străine. Gâfâia zbatându-se în mâinile tatălui ei, care o țineau strâns. Fruntea și pleoapele fură acoperite de brobonele de sudoare și simți furnicături în pleoape, acea senzație familiară a ochilor ei care se dădeau peste cap. Se așternu un fel de calm.

Apoi mama ei, care de ceva vreme îi vorbea pe un ton rugător și monoton, spusese ceva care răsună ca un zumzet ascuțit, ceva ce nu prea înțelese, și îi dădu o palmă cu putere. Înțepătura ce rămăsese în urma palmei era ca o briză răcoroasă care îi mângâia fața, și încetă să se mai zbată, rămânând atârnată pe marginea scaunului, cu gura deschisă ca și cum ar fi rostit un „o“, până când tatăl ei, murmurând un reproș, o așeză cum trebuie pe scaunul din avion.

Se uită la ea și îi șterse ușor obrajii cu batista lui.

– Azi nu mai trebuie să iei pastilele, spusese încet și le puse înapoi în cutia de medicamente.

După o vreme, minutele începură să curgă cu repeziciune și Jess se liniști. Le urmărea cu privirea pe cele două stewardese străbătând culoarul avionului în sus și în jos. Alături de ea simțea parfumul puternic de mosc al tatălui, brațul lui lipit de al ei, îi auzea respirația ușoară din timpul somnului. Una din stewardese, pe a cărei insignă scria „Karen“, îi zâmbi în fugă lui Jessamy și, așa somnoroasă cum era, Jess intui cumva că femeia aceasta cu boneta ei roșie și veselă așezată pe părul negru strâns în coc nu îi zâmbea ei în mod special, ci unui copil, zâmbea ideii de copil. Pentru că era o stewardesă și asta făcea parte din meseria ei, să zâmbească unui copil. Jess îi zâmbi, la rândul ei, somnoroasă.

Jess adormi repede, cu degetele încleștate pe mâna tatălui ei. Își strânse pleoapele cu putere și întunericul deveni călduț și tăcut, ca o bulă de aer ce o ridica mai sus chiar decât avionul.

Tatăl ei cuprinse în mâna sa mare mânuța lui Jess. Își întoarse capul o fracțiune de secundă în direcția lui, cu ochii mijiiți. Părul lui ciufulit, de culoarea nisipului, îi acoperea fruntea și ochii săi albaștri-verzui erau pe jumătate deschiși. Păreau mai întunecați acum, când lampa de deasupra scaunului era stinsă. Își scosese ochelarii și ea zări cele doua urme vagi pe care aceștia i le lăsa-seră pe nas. Îi zâmbi nesigur, întrebător: „Te simți bine, Jessamy, cu adevărat bine? Mă îngrijorezi!“ Dar era prea obosită să îi răspundă și doar zăbovi cu privirea câteva secunde asupra feței

lui pentru a se convinge că-i zâmbește cu adevărat, apoi închise ochii și adormi din nou. Avu un vis complicat, cu oameni, animale și forme colorate ce apăreau și apoi dispăreau.